

Arrest

nr. 126 725 van 3 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 mei 2014.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat P.-J. STAELENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers asielrelaas en omdat verzoeker de onveilige situatie in zijn regio van herkomst kan vermijden door zich te vestigen in een regio buiten zijn geboortestreek, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft afgelegd op tal van vlakken onderling tegenstrijdig zijn.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat deze tegenstrijdigheden niet gebruikt kunnen worden omdat hij bij aanvang van het gehoor bij het Commissariaat-generaal zelf heeft aangegeven dat er in het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken veel fouten zijn geslopen. Bovendien verwijst de bestreden beslissing naar een e-mail van verzoekers vorige advocaat en zit dat stuk volgens verzoeker niet in het administratief dossier, waardoor de commissaris-generaal er zich niet op kan beroepen.

De Raad stelt vooreerst vast dat de e-mail van verzoekers vorige advocaat waarnaar de bestreden beslissing verwijst zich wel degelijk in het administratief dossier bevindt.

De Raad stelt verder vast dat verzoekers verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werd voorgelezen. Hij had dus de mogelijkheid hierover toen reeds bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker heeft dit echter nagelaten en heeft zijn verklaring ondertekend waarmee hij heeft bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. De Raad stelt ook vast dat verzoeker in het begin van het gehoor bij het Commissariaat-generaal weliswaar heeft verklaard dat hij enkele fouten wilde verbeteren maar dat hij vervolgens niet in staat bleek om de fouten die hij had vastgesteld op te sommen. De Raad wijst erop dat als verzoeker van mening is dat er misverstanden of fouten gebeurd zijn het zijn verantwoordelijkheid is om deze tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden en te verbeteren. Verzoeker is hier echter volledig in gebreke gebleven.

Verzoeker heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen afgelegd over wezenlijke elementen van zijn relaas waardoor de geloofwaardigheid van zijn relaas volledig wordt ondermijnd.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen, maar dat verzoeker de onveilige situatie in zijn regio van herkomst kan vermijden door zich te vestigen in een regio buiten zijn geboortestreek, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de commissaris-generaal niet in concreto heeft onderzocht of verzoeker over een vestigingsalternatief beschikt. Hij verwijst ook naar een arrest van de Raad.

De Raad stelt echter vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal bij zijn beoordeling rekening heeft gehouden met verzoekers persoonlijke omstandigheden: "Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt, Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een jonge man bent en verscheidene opleidingen hebt genoten, u hebt reeds werkervaring opgedaan in Pakistan en u spreekt naast het Pashtou ook nog Urdu, Hindi, Punjabi en Engels (CGVS p.4). Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien, eventueel in de grote Pashtoun-gemeenschap in de grote steden in Pakistan."

De Raad stelt ook vast dat het arrest waarnaar verzoeker verwijst fundamenteel verschillend is aangezien het betrekking heeft op een minderjarige asielzoeker.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 15 mei 2014, verwijst verzoekende partij naar haar verzoekschrift en licht zij toe dat geen geloof wordt gehecht aan haar asielrelaas omdat het Commissariaat-generaal een vergelijking maakt tussen de verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het interview bij het Commissariaat-generaal, terwijl zij meteen heeft aangegeven dat zij niet alles kon zeggen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Daarenboven, stelt verzoekende partij, werd het interview pas afgenomen drie jaar later en zijn de tegenstrijdigheden niet afdoende om haar asielrelaas als ongeloofwaardig af te wijzen. Wat haar intern vestigingsalternatief betreft wijst verzoekende partij er op dat zij niets anders kent dan haar streek en zij nog zeer jong is. Zij wijst er op dat zij veel nieuwe stukken heeft ingediend en besluit dat zij ook problemen kent met haar geheugen en uit het doktersattest blijkt dat zij op 16 juli een afspraak heeft.

1.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij ook ter terechtzitting geen valabele argumenten bijbrengt die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking opgenomen grond ontkrachten. Zo mist haar betoog dat geen geloof wordt gehecht aan haar asielrelaas omdat het Commissariaat-generaal een vergelijking maakt tussen de verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het interview bij het Commissariaat-generaal, terwijl zij meteen heeft aangegeven dat zij niet alles kon zeggen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, alle grondslag en alle ernst. Immers, verzoekende partij had *in fine* van haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, toen haar hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, geen bijkomende opmerkingen en niets toe te voegen (zie CGVS vragenlijst, p.3). Zij maakte niet het minste gewag van eventuele vertalings- of tolkenproblemen of andere onregelmatigheden die zich zouden hebben voorgedaan, doch ondertekende daarentegen het verslag van haar gehoor, nadat het haar in het Pashtou werd voorgelezen, voor akkoord waarmee zij uitdrukkelijk bevestigde dat de verklaringen die erin zijn opgenomen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoekende partij had nadat het verslag van haar gehoor haar werd voorgelezen voldoende de kans om eventuele fouten in haar verklaringen en/of de vertaling ervan aan te kaarten en eventuele wijzigingen of nieuwigheden aan te brengen, doch liet dit geheel na te doen. De Raad stelt ook vast dat, zoals reeds in voornoemde beschikking werd gemotiveerd, verzoekende partij in het begin van het gehoor bij het Commissariaat-generaal weliswaar heeft verklaard dat zij enkele fouten wilde verbeteren maar dat zij vervolgens niet in staat bleek om de fouten die zij had vastgesteld op te sommen. De Raad wijst erop

dat als verzoekende partij van mening is dat er misverstanden of fouten gebeurd zijn, het haar verantwoordelijkheid is om deze tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden en te verbeteren. Verzoekende partij is hier echter volledig in gebreke gebleven. Zij heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen afgelegd over wezenlijke elementen van haar relaas waardoor de geloofwaardigheid van zijn relaas volledig wordt ondermijnd.

Waar verzoekende partij er nog aan toevoegt dat het interview pas drie jaar later afgenomen werd, wijst de Raad er op dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het lange tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat zij geheugenproblemen heeft en verwijst naar een doktersattest waaruit blijkt dat zij op 16 juli een afspraak heeft, stelt de Raad vast dat, daargelaten de vaststelling dat voormeld attest zich niet bevindt in het administratief dossier noch is toegevoegd aan het verzoekschrift, noch is neergelegd ter terechtzitting, noch op enige andere wijze aan de Raad is bezorgd door verzoekende partij, dergelijk attest niet aantoonst dat verzoekende partij te kampen heeft met de door haar beweerde geheugenproblemen doch enkel dat zij een afspraak heeft met de dokter op 16 juli. Bovendien blijkt uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal evenals uit het gehoorverslag dat verzoekende partij over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Dat zij geheugenproblemen heeft ter verklaring van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, maakt zij bijgevolg geenszins hard en wordt door de Raad niet aangenomen.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

De negen nieuwe documenten (allen fotokopieën) die verzoekende partij per aangetekende zending d.d. 22 mei 2014 aan de Raad heeft bezorgd, met name een dreigbrief van de Taliban, twee FIR's (d.d. 13 oktober 2014 en d.d. 12 januari 2014), een verklaring van zijn broer, een brief van zijn advocaat in Pakistan, drie affidavit's, en de identiteitskaart van de personen die de affidavit hebben opgemaakt, zijn niet afdoende om de ongeloofwaardige verklaringen van verzoekende partij in positieve zin om te buigen. Vooreerst dient de worden vastgesteld dat deze documenten allemaal fotokopieën betreffen. De Raad hecht geen bewijswaarde aan fotokopieën gezien deze mits knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Bovendien moeten documenten beoordeeld worden in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op de omstandige motivering in de bestreden beslissing en op de bovenstaande vaststellingen, zijn er van geloofwaardige verklaringen *in casu* geen sprake.

Waar verzoekende partij, met betrekking tot het intern hervestigingsalternatief, aanvoert dat zij niets anders kent dan haar streek en zij nog zeer jong is, merkt de Raad op dat dit haar niet heeft tegengehouden om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen. Bovendien werd in beschikking tevens gemotiveerd dat zij verscheidene opleidingen heeft genoten, zij reeds werkervaring heeft opgedaan in Pakistan en zij naast het Pashtou ook nog Urdu, Hindi, Punjabi en Engels spreekt (CGVS p.4). Verzoekende partij betwist dit niet. Er mag dan ook worden aangenomen dat verzoekende partij bij terugkeer naar het land waarvan zij de nationaliteit bezit, in staat is om buiten haar regio van herkomst in haar levensonderhoud te voorzien, eventueel in de grote Pashtoun-gemeenschap in de grote steden in Pakistan.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS